

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. április 3-án.

Kezdő ének: 111. zsoltár 1. verse

Főének: 246. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 111. zsoltár 6. verse

Textus: Jelenések könyve 2. rész 5. verse: „Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbiekhez hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz.”

Kedves Testvéreim!

A mai napon egy kicsit eltérve a Bibliaolvasó Kalauz napi igéjétől, a Jelenések könyvében található hét gyülekezeti levél közül a legelsővel foglalkozunk. Amit pedig legelsőként ez a levél az eszembe juttatott, az nem volt más, mint a szélsőség. Van egy gyülekezet Efézusban, amelyik sokféle pozitív tulajdonsággal rendelkezik, de valamit nagyon elfelejtett, valamit elhagyott, valahonnan kiesett, vagyis a magasságból a mélységbe zuhant.

Ha pedig az emberi létet alaposabban megvizsgáljuk, akkor kimondhatjuk, hogy mindenféle formában a szélsőségek között élünk. Ha fizikailag megvizsgáljuk a létet, akkor is ezt látjuk. Beszélünk arról, hogy a gazdagok és szegények közötti távolság egyre nagyobb a földön. Akik gazdagok, azok még inkább meggazdagodnak, akik pedig szegények, azok egyre inkább nincstelenek lesznek. Ugyanez a szélsőség rajzolódik ki akkor is, hogyha a Földünk időjárását nézzük meg. Van olyan hely, ahol egész évben 40 fok körül van a hőmérséklet, és van olyan hely, ahol már mérték mínusz 80 fok alatt is. Aztán ugyanezt látjuk, ha a csapadékra gondolunk. Vannak olyan évek, amikor rendkívül száraznak találunk mindent, akkor éves szinten Magyarország területére vetítve átlagosan 400 mm-nél alig esik több csapadék. Egyébként ennek a másfélszerese, 600 mm az átlag. A föld egyik pontján mérték már olyan évet, ahol ennek több mint negyvenszerese volt az éves csapadék, 26 ezer milliméter, a Föld legszárazabb területén pedig nem éri el az 1 millimétert. Sőt, van egy sivatag Chilében, ahol a megfigyelések kezdete óta még soha nem esett az eső. Maga a Föld is a szélsőségek bolygója. Van olyan hely, ahol az ember egyáltalán nem is tud megélni.

Érezzük azonban a szélsőséget a mindennapi életben is. Vannak pillanatok, amikor jó hangulatunk van, és mindent szépnek és jónak látunk, aztán jön egy rosszabb napunk, és minden teljesen sötét színben tűnik fel előttünk. Egyik gyermekkori kedvenc képregényem hőse, rózsaszín párduc fogalmazta meg ezt ilyen formában: „az élet olyan, mint a hullámvasút. Egyszer fent, egyszer lent.” Bizony az életünk sem egyenes úton halad, hanem vannak benne olykor éles kanyarok, máskor vannak benne emelkedők, lejtők, néha szárnyalások, máskor zuhanások. Az életünk szélsőségek között zajlik.

Nincsen ez másként a hitéletünkben sem. Az eddigiek alapján nyugodtan mondhatjuk, hogy ezen nem is csodálkozunk. Van, amikor minden tökéletesnek tűnik, amikor nincsen semmi kételkedés bennünk, bízunk Istenben 100%-osan, olvassuk rendszeresen a Bibliát, örömmel jövünk templomba. Máskor meg rengeteg kérdés van a szívünkben, az is komoly fejtörést okoz nekünk, hogy van-e Isten valahol. Egyszer nem tudunk meglegni az Isten segítségével nélkül, máskor pedig azt is elfelejtjük, hogy lehet-e segítséget kapni.

Valahogyan így élhetett az Efézusi gyülekezet is. Valamikor meg volt benne az első szeretet, a lángolás Jézus iránt, aztán meg kiesett onnan és maradt valami hithez hasonló a szívünkben, de az nem volt elég. Ezért kapott János apostol is arra megbízatást, hogy írjon egy levelet ennek a gyülekezetnek. Ez a levél figyelmeztet minket is a hit útján járva. Volt már olyan, hogy kiestünk a teljes bizalomból, ezért szól hozzánk is ez a levél.

Emlékezz vissza, hogy honnan estél ki – hangzott az Efézusi gyülekezet felé. Volt olyan is, amikor jobban álltál a hitben. Olyan ez a kiesés, mint amikor egy madárfióka kiesik a védett fészekből. Nincsenek ott a madárszülők, hogy védelmezzék a támadókkal szemben, nincsen senki, aki táplálná, és nincsen hely, ami megvédené a természet erőitől, a szélről, esőtől. Ilyen fészek a Mindenható Isten segítségével, amelyet a hitben ad nekünk. Ezt a melegséget élte meg az, akiben valaha is megvolt az úgynevezett első szeretet.

Emlékezz vissza, hogy honnal estél ki – figyelmeztet minket ma Jézus. Mi is voltunk olyan helyen, ahol védett minket az atyai ház, ahol táplálta lelkünket Isten az örök életre, és ahol mindenféle védelemben részünk volt. Emlékszel? Visszatekintettem életemre és emlékszem egy-két olyan dologra, amikor ezzel a védelmező szeretettel segített meg az Isten. Amikor valami nagyon fájt, amikor nem értettem, hogy miért történik az velem, és utólag rájöttem, hogy javamra vált a nagy keserűség és fájdalom. Nem azon az úton akart látni Isten engem, mint ahol én magamat szerettem volna látni, és csak utólag jöttem rá, hogy Istennek volt igaza. Vagy emlékszem arra is, amikor nagyon aggódtam, féltem, mert olyan helyzet előtt álltam, amiben még soha nem voltam, és Isten megnyugtatót.

Egész életemben emlékezni fogok arra a pillanatra, amikor másodikas gimnazista koromban egy emelke-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. április 3-án.

dőn felfelé mentem két óriási táskával, hogy beköltözzek a kollégiumba. Új volt az iskola, új volt minden, ott zakatolt bennem az érzés, amikor a hihetetlen nagy csendet láttam, meg az ismeretlen nagy épületet, hogy nem is biztos, hogy ma kellett jönni, nem is biztos, hogy jó helyen járok, és akkor előjött bennem egy gyermekének szövege: „Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel. Ő felruház és táplál, rád gondot Ő visel. Dicső király, ég és a föld Ura, szívem Tiéd, légy annak is ura.” Ott, akkor egy pillanat alatt eltűnt az aggodalmam. Aztán voltak olyan pillanatai is az életemnek, amikor valami nagyon kellemetlen beszélgetés elé kerültem. Imádkoztam, hogy Isten oldja meg azt, és a kellemetlen beszélgetésről a végén kiderült, hogy az nem is annyira nehéz. Ezekben az élethelyzetekben újra és újra előjött egy bibliai zsoltáridézet. „Istenben bízom, nem félek. Ember mit árthat nekem?” Ilyenkor bátorságot kaptam, oda mertem menni az emberekhez, és minden szépen elrendeződött.

Emlékezzél vissza, hogy honnan estél ki. Emlékszel? – kérdezi Jézus ma tőlünk. Eszedbe jutnak azok az érzések, amikor meglágyult a szíved, és melegséget éreztél, mert tudtad, hogy Isten itt van veled? Eszedbe jutnak azok az imádságok, amikor könnyek futottak össze a szemedbe, mert rádöbbenél, hogy milyen csodálatos dolog Istent megszólítani? Előtörnek belőled azok a megtört pillanatok, amikor rájöttél, hogy milyen nagy hibát vétettél, és kérted az Isten bocsánatát? Emlékszel? Voltak pillanatok, amikor ott voltunk a fészekben, amikor éreztük, hogy olyan jó ott lenni az Isten kezében, érezni a segítségét, erejét, hatalmát. Emlékezz vissza, hogy honnal estél ki.

Ez a levél nem csak emlékezésre hív minket, nem csak arra, hogy az érzelmeinket mozgassuk meg, hanem tenni is kell. Térj meg – mondja a levél üzenete az Efézusi gyülekezetnek. Vagyis térj vissza ahhoz a ponthoz, ahonnan kiestél. Térj vissza a Mindenható Isten fészkéhez, Jézus Krisztus erejéhez, az Ő hatalmához. Mondhatnám azt is, hogy vissza kell térni a kezdethez, az első lángoláshoz, amikor éreztük, hogy Isten szeret minket és mi is szeretjük Őt. Így kezdte Jézus is a feljegyzett első prédikációt: „Betelt az idő, és egészen közel jött az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumnak.” Térj meg! – hangzik ma is a felszólítás.

Miért jó nekem, ha visszatérek? Azért, mert Jézus nélkül, a fészek biztonsága nélkül az életünk szétszórt, olyan, amiben semmi biztos nincsen. Szétesik a lelkünk, szétesnek az érzéseink, sokszor valóban úgy érezzük magunkat, mint akiket szétszakít az élet. Rohanunk egyik helyről a másikra, idők egyike orvostól a másikig, vagy éppen az ügyeket intézve a postára, az önkormányzathoz, a boltba. A fiatalok, akiket mindig irigyelni szoktunk, rohannak egyik óráról a másikra, amikor befejezték a hivatalos tanulási időt az iskolában, akkor mennek a különórákra, vagy az egyéb extra foglalkozásokra. Aztán futnak tanulni, hogy minden beleférjen az életükbe. Rohannak a munkában lévők a munkahely és az otthon között, a hivatalos élet és a magánélet között. Akiknek családjuk is van, azok még a családjuk ügyeiért is rohangálnak, és vannak olyan pillanatok, amikor úgy érezzük, hogy szétszakadunk, hogy szétesünk, hogy tényleg atomjaira hull szét az életünk. Amikor arra biztat minket Jézus, hogy térjünk meg, akkor erre biztat. A lelki szétszórtságból térj vissza Jézushoz, hogy Ő egyben tartson téged.

Ez a döntés azonban igényli a teljes embert. Az értelmünket is, az érzelmeinket is, az akaratunkat is. Nem lehet, hogy csak az egyik, vagy csak a másik része tér meg az életünknek. Nem létezik rész-megtérés. Nincsen olyan, hogy a vasárnapunk hívővé lesz, de a hétköznapijaink hitetlenek maradnak. Nem lehet az, hogy az imádságunk az hívő, de a beszédünk egyébként trágár, vagy mocskos. Nem létezik olyan, hogy a gyülekezet tagjaival szemben kedves vagyok, de a kívülállókra lenézem, vagy megbántom. Minden pillanatban, minden gondolattal, minden elhatározással bizonyítanom kell, hogy visszatálaltam az Isten fészkébe.

Vagyis az Istenhez való visszatérésnek látszódnia kell. „Tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteket” – mondja Jézus az Efézusi gyülekezetnek. Ahogyan az evangéliumban olvassuk, minden fát a gyümölcseiről ismerünk meg. Jó fa nem terem rossz gyümölcsöt, és a rossz fa sem terem jó gyümölcsöt. Minden embert a tetteiről ismerünk meg. Így lehet megkülönböztetni a hívőt, a hitelentőt. A hívőnek a cselekedetei is a hitét mutatják, a hitetlennek pedig a cselekedetei is hitelenségére utalnak. Tedd, az előzőekhez hasonló cselekedeteidet, kéri ma Jézus tőlünk is. Legyen bennünk odaszánás, legyen bennünk lelkesedés, hogy Jézusért sok mindent megtegyünk, mert visszatértünk Őhozá.

Kedves Testvéreim! Ezen a mai vasárnapon figyelmeztessen minket az Efézusi gyülekezetnek írt rövid kis levél. Emlékezzünk vissza arra, hogy mi mindenben segített már meg minket az Isten, térjünk vissza hozzá, hogy Ő szedje össze szétszórt életünket, hogy egész valónkat Ő formálja át, hogy megvalósuljon a mi életünkben is Jézus szava: a jó fa, jó gyümölcsöt terem. Legyen a mi életünk az Isten kertjében termő jó fa, amelynek gyümölcseit mások is látják, és dicsőítsék érte a mi mennyei Atyánkat.

Ámen!

Záró ének: 467. dicséret mind az 5 verse